

СУМЕЦЬ ОЛЕКСАНДР, д.е.н., професор кафедри менеджменту,
Харківський інститут ПрАТ ВНЗ «МАУП», м. Харків
професор кафедри управлінських технологій,
Університет економіки і права «КРОК», м. Київ,
старший науковий співробітник
Національний університет «Києво-Могилянська академія», м. Київ
ГОРОШКОВА ЛІДІЯ, д.е.н., професор кафедри екології
Національний університет «Києво-Могилянська академія», м. Київ

МАКРОМЕНЕДЖМЕНТ: РЕКОМЕНДАЦІЇ ЩОДО ПОБУДОВИ ОРГАНІЗАЦІЙНОЇ СТРУКТУРИ УПРАВЛІННЯ КРИТИЧНОЮ ІНФРАСТРУКТУРОЮ ТЕРИТОРІЙ УКРАЇНИ

Сьогодні критична інфраструктура для України є ядроформуючим елементом виживання. У Законі України «Про критичну інфраструктуру» [1] надано таке визначення критичної інфраструктури: це «сукупність об'єктів критичної інфраструктури». Об'єктами ж критичної інфраструктури, як вказано в цьому ж законі, є «об'єкти інфраструктури, системи, їх частини та їх сукупність, які є важливими для економіки, національної безпеки та оборони, порушення функціонування яких може завдати шкоди життєво важливим національним інтересам».

На території України розміщено тисячі об'єктів критичної інфраструктури, які диференційовані за певними секторами та чотирма категоріями. У відповідності до Переліку секторів критичної інфраструктури, затвердженого постановою КМУ від 09 жовтня 2020 р. № 1109 (у редакції постанови КМУ від 16 грудня 2022 р. № 1384 із змінами, що внесені згідно з постановою КМУ від 09 травня 2023 р. № 455) в Україні виділено 25 секторів: паливно-енергетичний, цифрові технології, захист інформації, системи забезпечення, харчова промисловість та агропромисловий комплекс, державний матеріальний резерв, охорона здоров'я, ринки капіталу та організовані товарні ринки, фінансовий, транспорт і пошта, промисловість, громадська безпека, цивільний захист населення і територій, міграція (імміграція та еміграція), охорона навколишнього середовища, оборона, національна безпека, правосуддя, тримання під вартою, наукові дослідження та розробки, фінансовий сектор, вибори та референдуми, соціальний захист, інформаційні послуги, державна влада та місцеве самоврядування.

Така множина і диференціація секторів, зокрема і категорій критичної інфраструктури, вимагає перебудови системи управління останньою. У публікації [2] було запропоновано для формування системи менеджменту критичною інфраструктурою чотири рівня управління:

- державний;
- регіональний;
- місцевий;
- об'єктовий.

Суб'єктами управління критичною інфраструктурою на вказаних рівнях

повинні стати відповідні оператори: оператор загальнодержавного рівня, оператори регіонального рівня, оператори місцевого рівня і оператори об'єктового рівня. Оператори регіонального рівня підкоряються оператору загальнодержавного рівня і мають зв'язки між собою, оператори місцевого рівня підкоряються відповідним операторам регіонального рівня і також мають зв'язки між собою, оператори об'єктового рівня підкоряються відповідним операторами місцевого рівня і мають зв'язки між собою.

Вищенаведена інформація надає можливість дійти до такого висновку: для управління критичною інфраструктурою територій (КІТ) країни доцільна організація радіально-вузлової структури, яка буде включати в себе чотири рівні управління (рис. 1). Дана структура відповідає лінійно-організаційній структурі управління організаціями, а тому в собі містить всі її переваги.

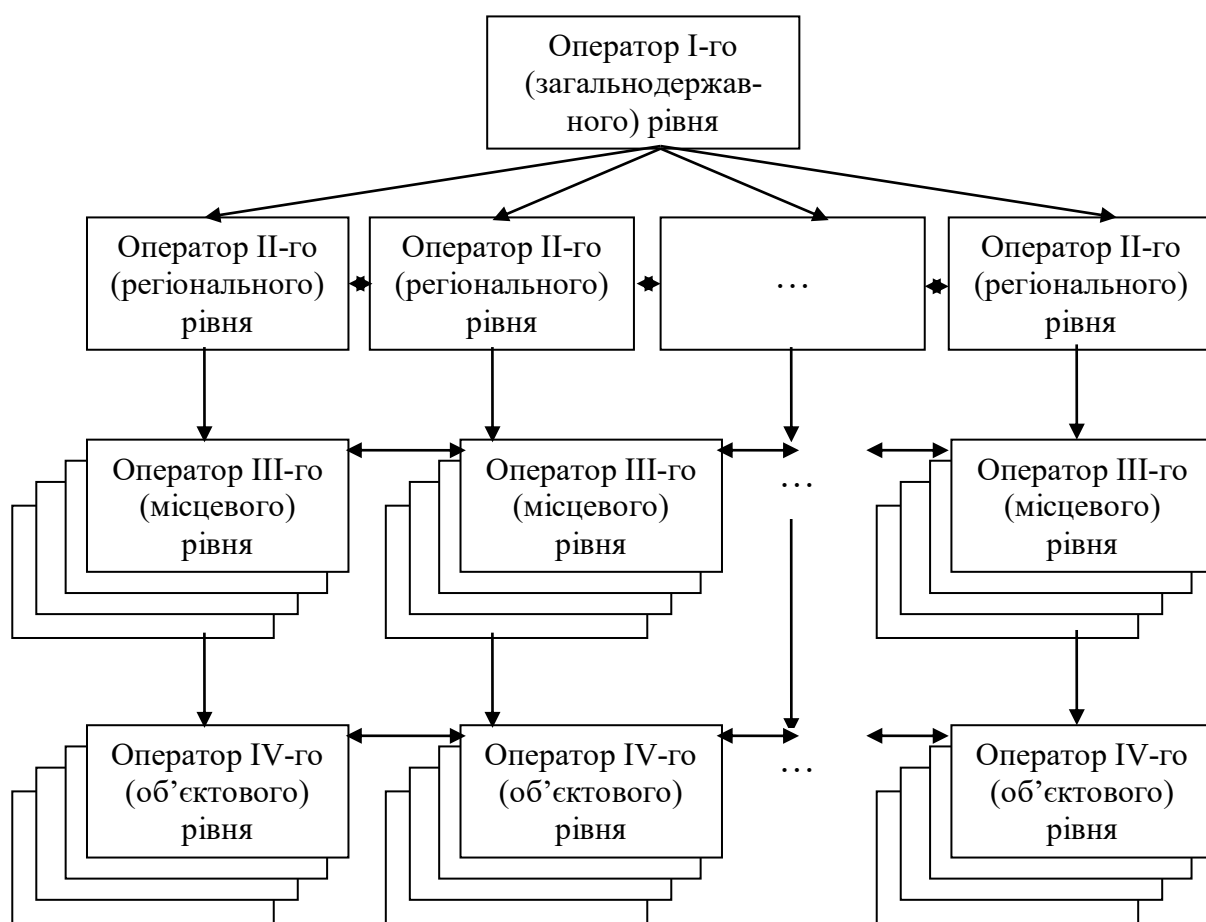

Рис. 1. Організаційна структура управління КІТ України

Список використаних джерел:

1. Закон України «Про критичну інфраструктуру». № 1882-ІХ. Чинний від 18 листопада 2021 року. № 1882-ІХ. Київ. 2021.
2. Сумець О.М. Макроменеджмент: рівні управління критичною інфраструктурою територій України. *Актуальні проблеми та перспективи розвитку обліку, аналізу та контролю в соціально-орієнтованій системі управління підприємством* : Матеріали VII Всеукр. наук.-практ. конф. (м. Полтава, 28-29 березня 2024 р.) Полтава : ПДАУ, 2024. С. 965-967.

